

радикалне а такође и Либералне странке као последица ширења либералних идеја са запада у кругу напредне српске интелигенције окупљене око Јеврема Грујића, Милована Јанковића и Владимира Јовановића. Нарочито снажан печат на политички живот Србије у другој половини XIX века је ставила Народно радикална странка. Она се инспирисала идејама француског радикализма да би временом пролазила кроз разне фазе свог развика и политичких ставова. Од превратничког става она се, највише заслугом свог вође Николе Пашића окренула законитом и демократском деловању. Како су радикали били јачи, то су и постајали опаснији по краља Милана па је и његова суревњивост према њима била већа. Њихова нетрпељивост је кулминирала у време Тимочке буне када су радикали стављени ван закона а њихове главне вође похапшене или осуђене од Милановог режима и натеране у прогонство ван земље. Пораз Србије у рату са Бугарском је натерао краља Милана Обреновића на опрез и уздрмао му раније својствену самоувереност и охолост. Српско-бугарски рат из 1885. је изазвао краљ Милан Обреновић у намери да осујети план бугарског кнеза Александра Батенберга за оживљавањем Сан-Стефанске Велике Бугарске односно уједињење Бугарске са Источном Румунијом. Имало је у том рату и нешто од сујете и ривалства два млада владара који су претендовали на балканско првенство. Иако је овај рат за Србију имао оправдања јер је изазван кршењем одредби Берлинског уговора на штету Србије он је несмотреношћу краља Милана лоше припреман и вођен па је после почетних српских успеха и офанзиве на бугарској територији завршен бугарском противофанзивом све до Пирота и српским поразом у Пиротској битци, 18. новембра 1885. На интервенцију Великих сила спасен је српски образ и закључено примирје чиме се и окончао овај рат.

Из тог рата корист су могли да извуку само Миланови љути противници радикали који су после Тимочке катастрофе желели рехабилитацију и вребали прилику да му се реванширају. Свестан тога, Милан Обреновић је морао да попусти, показује добру вољу како би се приближио својим непријатељима и најопаснијој опозицији. По налогу самог краља образован је уставотворни одбор који је имао задатак да припреми нацрт новог устава за који се сматрало да треба да буде слободоумнији од Устава од 1869. По разматрању овог уставног пројекта од стране Скупштине, она га је 22. децембра 1888. усвојила и обнародовала и то је био нови Устав Краљевине Србије. За овај Устав од 1888. се каже да је био један од